

РОБЪРТ ШЕКЛИ

СТРАННАТА ПЛАНЕТА

Превод от английски: Славчо Донков, 1971

chitanka.info

I

След застоялия въздух в кораба атмосферата на безименната планета им се струваше като благоухание. Прииждащият от планината бриз беше галещ и свеж. Капитан Килпеппер скръсти ръце върху гърдите си и с наслаждение пое дълбоко дъх. Четиримата човека от командата се разхождаха с големи бързи крачки. Учените стояха един до друг, мислейки с какво да започнат. Симмонс се наведе и откърти няколко стебла.

— Погледнете — слабичкият биолог показва стеблата — гладки са до съвършенство и нямат дори никаква клетка. Почакайте — той се наклони над няколко червени цвята.

— Хей! Погледнете кой идва насам — космонавтът Флин вече беше забелязал обитателите на планетата. Те идваха от близката горичка, направо през ливадите към кораба.

Капитан Килпеппер се обърна назад. Корабът беше в пълна бойна готовност. Капитанът се опипа за пистолета и зачака.

Най-напред вървеше създание с дълга като на жираф шия, но с късички и дебели хипопотамски крачета. Червената му кожа беше напръскана с бели петънца. След него пристъпиха пет големи колкото кучета същества, покрити с ослепително бял мъх. Шествието завършващо кръгло мъниче, сякаш бе топка с червена козина и зелена опашка. Те приближиха до хората и се поклониха. След дълга тягостна пауза космонавтите се разсмяха.

Смехът им подействува като сигнал. Петте бели същества скочиха на гърба на хипожирафа. Без да се бълскат, със заучени движения, се покатериха върху раменете на един от събрата си и започнаха да балансират като същински акробати. Мъничето пък застана на опашката си.

— Браво! — извика Симмонс.

Пухкавите акробати грациозно тупнаха на земята и заиграха около мъничето.

— Ура! — не можа да сдържи възторга си бактериологът Моррисон.

Хипожирафът направи безукурно салто и се поклони.

Командата ръкопляскаше. Арамик донесе магнетофона и започна да записва издаваните от животните звуци. Капитан Килпеппер се намръщи. Поведението на тукашните обитатели му изглеждаше непонятно. Той заповяда на втория си помощник да отиде и разгледа недалечните металически масиви, като държи с кораба непрекъснато радиовръзка, а сам заедно с биолога се отправи към гората. Посрещнаха ги трима туземци, по нищо неразличаващи се от петте кучета с изключение на червеникаво-бялата си козина. Те придружиха хората чак до гората.

— Погледнете — не скри нетърпението си Симмонс и посочи дърветата.

Клоните им се бяха огънали от родитба. Висящите надолу плодове поразяваха с разнообразните си цветове и форми. Едни приличаха на грозде, други на банани, трети на дини, четвърти...

— Невероятно — зашепна Симмонс. — Действително това не е в моята област, но мога да потвърдя, че тук няма недозрели или презрели плодове.

— И как си обяснявате всичко това? — запита капитанът.

— Засега никак.

На връщане над главите им прелетяха птици със святкащи пера.

II

Помощникът Морена и космонавтът Флин най-после се добраха до подножието на първия масив. По следите им вървяха също трима туземци, които приличаха на коне, само че зелени.

— Как мислиш, трябва ли да се катерим по хълма? — запита умореният Флин. Той се беше прегърбил целия под тежестта неголямата камера.

— Ако се съди по тази стрелка, трябва — Морена посочи скалата. Приборът показваше, че зад възвищението се намира метал.

От другата страна на хълма беше изправена гладка и права металическа колона. Сивогълъбовият й цвят, сливаш се с цвета на небето, я скриваше от кораба. Върхът й се губеше в облаците. Морена предположи, че е направена от метал, представляващ някаква непозната стоманена сплав. Флин я фотографира.

— Как мислиш, какво е това? — запита Морена.

— Не зная — отвърна Флин, — но си заслужава да си побълъскаме главите. Хайде да се връщаме.

Те повикаха вървящите подире им коне и ги яхнаха, но колкото и да ги подканяха с думи четири ногите не промениха бавния си ход.

Килпеппер изслуша доклада на Морена. Флин донесе снимките. Колоната, изглежда, беше направена от някой. Но от кой? За всеки случай не от тези весели и добродушни животинки.

— Върнете се пак там — каза Килпеппер, — но този път вземете със себе си и радиолокатора. Вземете и инфрачервеното устройство. Искам да узная височината на колоната и какво се намира на върха ѝ. Бързо!

Флин и Морена се подчиниха.

Килпеппер цяла минута разглежда мокрите фотоснимки, после ги хвърли на пода и сподирен от чувство на съмтно опасение, напусна лабораторията. От своя предишен опит той знаеше, че всичко в света е построено по определена схема. Не я ли откриеше и тук веднага, последиците можеха да бъдат трагични.

III

Бактериологът Моррисон беше упорит човек и през целия ден не изправи глава от микроскопа.

— Открихте ли нещо? — запита Килпеппер.

— Открих, че нищо не мога да открия — отвърна Моррисон. — Дори речната вода е по-чиста и от дестилиран спирт. Единствените бактерии тук са тези, които ние донесохме със себе си. Но и те вече са обезоръжени.

— Как?

— Във въздуха на планетата открих бактериоунищожаващи агенти. Такива има и във водата, и в почвата. Тази планета е стерилна.

— Добре — каза Килпеппер, без още да е осъзнал цялата важност на открытието. — Все пак какво означава това?

— Говоря сериозно. Животът е невъзможен без микроорганизмите. В жизнения процес на планетата е изпуснат цял цикъл.

— Но планетата съществува — отвърна Килпеппер, вежливо показвайки наоколо. — Какви са предположенията ви?

— Искам да привърша опитите си и тогава да говоря. Но ще обърна вниманието ви на един факт — върху планетата не открих дори едно камъче.

Привечер учениите обобщиха своите наблюдения:

- животните не притежават вътрешни органи;
- планетата е стерилна, но и сама поддържа това си състояние;
- туземците разговарят помежду си на някакъв език, но да научат друг е невъзможно;
- наоколо няма нито скални отломъци, нито камъни;
- не може да се определи височината на стоманената колона и макар че тук няма следа от индустрия, колоната е стругувана на машина. Кой ли я е изработил и поставил тук?

Новите фотоснимки показваха също, че върхът на колоната се губи сред облаците.

— Прилича на наблюдателна кула — забеляза Симмонс.

— Какво може да се разглежда от такава височина — възрази Моррисон — накъдето и да погледнеш — облаци.

— А може би на някои им се иска да наблюдават и облаците.

— Без излишни спорове — смъмри ги Килпеппер. — По-добре да отидем да спим.

IV

Когато се събуди, Килпеппер се почувствува неразположен. Облече се бързо и излезе навън. Струваше му се, че нещо витае из околнния въздух. Или пък е само игра на нерви? Не, той вярваше на своите предчувствия. Те означаваха подсъзнателно затваряне на кръг от разсъждения.

Край кораба всичко изглеждаше, както преди, ала животните се разхождаха уморени и унили. Може би защото не бяха спали цяла нощ? Едва ли. Изведнъж хипожирафът прилекна, строполи се върху тревата и не направи никакво движение повече. Кучетата също се повалиха.

По склона на планината бягаше един от космонавтите.

— Погледнете — развика се той. — Водопадът спря. Не приижда вода.

Килпеппер почувствува, че тъничкият бриз, който непрекъснато духаше още от самото им идване, спря. Дотича Морена.

— Чудеса — прошептя помощникът, — колоната се върти.

— Всички на кораба — заповяда разсеяно Килпеппер. Той чувствуваше, че ще разкрие странната загадка. Беше му нужно само още едно доказателство, само една вещ...

Животните се изправиха на краката си. Полетяха птици, отново задуха бризът.

— Всички на кораба — неочеквано закрещя Килпеппер. Нещата вече бяха му се изяснили. Надяваше се, че все пак ще успее да изведе кораба навреме.

— Радвайте се, ако останем цели — каза командирът, когато всички бяха по местата си. — Нима никой от вас нищо не разбра? Затворете люка! Готови! Старт!

— Моррисон, вие ли казахте, че колоната се върти? — запита Симмонс, когато корабът излезе от орбита. — Тогава, струва ми се, някаква свръхчовешка раса...

— Въртящата се колона е ключ, пъхнат в планетата — поясни Килпеппер. — Чрез него, както на часовниците, се навива планетният механизъм, животните, реките, вятърът, всичко... Те са създадени, за да развлечат някого. Планетата е място за игра.

Учените го погледнаха въпросително.

— Когато ние пристигнахме, пружината на планетата още е била навита, макар че ги е нямало децата на непознатите ни свръхчовеци. Тази сутрин тя вече е успяла да се развие. Сега с въртящата колона ще задействуват странния й механизъм отново. Добре, че стартирахме навреме, защото там щяха да пристигнат децата, а пък никак не ми се иска както онези животни-играчки да забавляваме хлапетата. И най-вече техните всемогъщи родители, разбира се.

Публикувано във вестник „Септемврийче“, брой 21,23/1971 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.